

lette Metoder, hvorved det kunde formøble en saadan Fortjeneste, uden at der fremkom dette, at det skulde betale en høj Skat; det kunde vælge mellem to Ting, sælge Tingene billigere eller give mere i Arbejds-løn. Hvad det første angaar, at man skulde sælge Tingene billigere, da ligger det jo enhver normal Forretningstankegang fjernt, at man, naar man staar overfor en fri Konkurrence, ikke skulde tjene det paa Tingene, man kan, og det vilde ogsaa, synes jeg, være ganske urimeligt, at en Virksomhed virkelig skulde bilde sig ind, at dette at sælge Tingene saa og saa billigt, kom andre end en fuldkommen tilfældig Kundekreds til gode, en Kundekreds, som maaske i og for sig slet ikke havde Brug for denne Lettelse. Men hvormod alting er, saa er det i en saadan Modstrid med al normal Forretningstankegang, at det er fuldkommen urimeligt at ville tro, at Talemaader af den Art er andet end luftige Teorier.

Det andet, at give Arbejderne mere i Løn, vilde dog altid have noget mere for sig, for her stod man dog overfor en Virksomheden bekendt Kreds, som der kunde være Tale om at give mere eller mindre. Men maa jeg ikke have Lov til at vende Tingen om og sige: Er der mon nogen Sandsynlighed for, at de Virksomheder, som gaar godt, giver deres Folk mindre i Løn end andre? Er der ikke, alt taget i Betragtning, dog ligegodt størst Sandsynlighed for, at de netop byder de bedste Lønningsvilkaar? Jeg tror det, idet jeg føler mig overbevist om, at et vist Interessesfællelskab, det være sig mere eller mindre bevidst, mellem Virksomhedernes Indehavere og Virksomheder-nes Arbejdere skal der nu en Gang til, og jeg tror altsaa, at dette, at der tjenes meget, paa ingen Maade sker paa Grundlag af, at de paagældende Virksomheder giver deres Arbejdere mindre end andre Virksomheder.

Jeg maa som mit Synspunkt hævde, at dette, at den enkelte Virksomhed sammenlignet med den anden tjener saa meget mere, kan hidrøre fra to Ting, dels fra Konsolidering, dels, og meget ofte hovedsageligst, fra, at Virksomheden har en ganske udpræget dygtig Leder. Dette, at Selskabet tjener meget paa Grundlag af, at det har — det er i hvert Fald for mig Hovedgrunden — sin dygtige Leder, betyder Mulighed for Konsolidering, og jeg tror, at det afgjort er i Samfundets Interesse, at denne Mulighed skabes. Derfor maa jeg vedblivende hævde, at det, ikke af privatkapitalistiske Grunde, men ret beset af samfundsmæssige Grunde, er skadeligt, naar man ved Lovforanstaltninger bevirker, at en sund og

rimelig Konsolidering ikke finder Sted. Og jeg maa altsaa hævde, at selv om de Bestemmelser, der her er foreslaaet med Hensyn til Selskabsbeskatningen, ikke i og for sig er revolutionære, og selv om jeg naturligvis maa erkende, at Selskaberne i Almindelighed ved at udvide deres Aktiekapitaler kan blive i Stand til, om jeg saa maa sige, ad kunstig Vej at nedbringe deres Fortjeneste i Forhold til Aktiekapitalen, saa er den Tendens, der ligger i dette Forslag, sammenlignet med det bestaaende, forfejlet og forfejlet af erhvervsmæssige Grunde.

Jeg maa gentage, at den Form, som vi hidtil har haft, siden den progressive Beskatning af Selskaber blev indført, hvorved Skatten sættes i Forhold til Aktiekapitalen, er en Form, som i sig selv modarbejder Konsolidering, og derfor vil jeg meget ønske, at man, selv om en Forandring paa dette Punkt paa andre Maader skulde koste noget, alligevel for altsaa at fremme Konsolideringsinteressen vil gaa over til at sætte Beskatningen ikke i Forhold til Aktiekapitalen alene, men i Forhold til Aktiekapital plus Reserve, idet man dog derigennem til en vis Grad har et Udtryk for den Formuemasse, hvormed Selskabet arbejder.

Jeg skal derefter sige et Par Ord om den Forandring, som foreslaas indført i Retning af, at overfor Staten skal kun Statsskatten kunne fradrages og overfor Kommunen kun Kommuneskatten. Den højtærede Finansminister følger her i sin Argumentation afgjort andre Linier end dem, som er kommet frem gennem Udtalelser fra de ærede Medlemmer Hr. Wilmann og Hr. Henningsen. Den højtærede Finansminister udtaler, at det kun er de højere Skatteydere, som herigennem bliver ramt, og at det kun er disse højere Skatteyders Repræsentanter, som reagerer. Men det ærede Medlem Hr. Wilmann sagde netop i sit første Indlæg om dette Forslag, at man her ikke tilstræbte at ramme nogen bestemt, man tilstræbte kun, at visse Beboere i Kommunerne dog kom til at betale nogen Skat; og en Tankegang i lignende Retning tror jeg i Henhold til, hvad det ærede Medlem Hr. Henningsen tidligere har sagt, ikke ligger dette ærede Medlem fjernt.

Altsaa, den højtærede Finansminister siger, at i Virkeligheden er Hensigten med denne Bestemmelse at fremkalde en forøget Skat for visse Indtægtsnydere og Formueejere, altsaa Folk, som enten har store Indtægter eller store Formuer. Der vil altid kunne diskuteres om, hvor stor en Skat, der skal gives af store Skatte-